

Társadalmi konfliktusokat generáló ökológiai történések a Balaton életében az utóbbi néhány évtizedben – *A víz barna elszíneződése*

V.-Balogh Katalin*

Abstract   **Ecological Developments of the Recent Decades Generating Social Conflicts in the Life of the Lake Balaton – Brown Discoloration of Water.**
The largest quantities of brown coloured dissolved organic substances get into Lake Balaton in the Keszthely-basin through the River Zala and on the south shore from Nagyberek (peat bog) through pumping. Tourists avoid the beaches with brown water despite the fact that it does not pose any danger. Even though the humic substances causing the brown colour are not harmful for bathers, these compounds, however, do influence ecological processes. Humic substances are natural substances which are the decomposition products of dead plants. Their water-soluble fractions are fulvic acids and humic acids, while their third fraction (humins) is not water soluble. Humic substances play multiple ecological roles in surface waters: they serve as a carbon source for bacteria; change the underwater light climate through the increased attenuation of the short-wavelength ultraviolet (UV) radiation of the Sun; their photodegradation produces toxic free radicals containing oxygen (which is transformed to hydrogen peroxide); and they change the behaviour of other substances through their complex-forming property. A significant increase in the chromophoric dissolved organic matter load of the Lake can be anticipated because of the planned extension of the currently flooding area (16 km²) by the lower Kis-Balaton reservoir up to 52 km².

Keywords   chromophoric dissolved organic matter • fulvic acids • humic acids • water quality of beaches

Legutóbb néhány éve, 2010. július elején – a fő turisztaszézonban – számos médium foglalkozott a balatonfenyvesi strand barnára színeződött vizével, ami a turisták közel felét elriasztja. A tudósításokból az is kiderült, hogy ennek oka a Balatontól délre található Nagyberek alacsonyabban fekvő tőzeges területeiről szivattyúzott vízbefolyás. Paprikás hangulatú lakossági fórumokon – a helyzet enyhítésére – felmerült a tájékoztató táblák kihelyezése, a csak éjjelenkénti szivattyúzás, valamint a berekvíz távolabbi bevezetése.

---

* Magyar Tudományos Akadémia Ökológiai Kutatóközpont Balatoni Limnológiai Intézet
E-mail: v-balogh.katalin@okologia.mta.hu

A berekvizek bevezetése a Balatonba nem új keletű, több évtizede tart, következőképpen a víz barnára színeződése, mint turisztikai probléma is több évtizedes múltra tekint vissza. „Sajnálatos, hogy ez a berekvizek által történő elszíneződés a strandokat is érinti. A fürödni vágyók nem szívesen mennek ilyenkor a vízbe, mert rossz asszociációk miatt undorodnak a víztől” (Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság, 1984). E tárgyban célzott kutatás folyt, amelyek kiterjedtek pl. a berekvíz előtárolására (Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság, 1982) a vízbevezetés és elkeveredés hidrológiai kérdéseire (Rákóczi, 1984), a berekvizeknek a balatoni algákra, nehézfémek toxicitására gyakorolt hatására (Herodek, 1984). A vizsgálati eredmények azonban jórészt nehezen hozzáférhető kutatási témabeszámolókból és jelentésekben találhatók (Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság, 1982; 1983a; 1983b; 1984).

E korai vizsgálatok a következő eredményeket hozták. A közel egy év időtartamú tározás alatt az oldott szervesanyagok 40-70 %-a pelyhes csapadék formájában kivált (Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság, 1984). Vizsgálva az áramlást és elkeveredést a nyomócsövökön való, a mélyvízbe történő bevezetést követően különböző szélviszonyok mellett, javasolják a berekvíz beszivattyúzás szélcsendes vagy közeli szélesenedés időben lehetőség szerinti szüneteltetését, valamint az elosztóvezeték legalább 2 méter mélyre történő helyezését (Rákóczi, 1984). A berekvizek algákra gyakorolt hatásáról megállapították (Herodek, 1984), hogy pl. az Ordacsehi-árok vize nem befolyásolja lényegesen a Balaton nyíltvizének trofitási állapotát. *Daphnia magna* ágascsapú rákkal végzett nehézfém (Hg^{2+} , Cd^{2+}) toxicitás tesztek eredményei az Ordacsehi-árok vizének toxicitás csökkentő hatását igazolták (az LC_{50} érték nőtt) (Herodek, 1984).

A „barna víz” probléma azért nem jelentkezett nagyon gyakran, mert a legtöbb évben a fő turistaszezont nem érintette, mivel a vízszivattyúzás szükségessége a csapadékviszonyok függvénye, és a nyári időszak általában csapadékszegény. A 2010-es év azonban extrém csapadékmennyiséget hozott még június hónapban is, az árvízi védekezés szinte az ország egész területét érintette valamilyen módon, így nem meglepő, hogy a berekvizes területeket is. A híradások utaltak arra is, hogy a szakhatóság (ÁNTSZ) nyilatkozata ellenére, miszerint a strand vize egészségre ártalmas anyagot nem tartalmaz, a turisták körében riadalmat keltett a víz sötét színe. A híradásokban kevés szó esett arról, hogy pontosan milyen anyagok okozzák a barna színt, és amelyek kitértek erre, pontatlanul tették. Huminsavról beszéltek, amely megnevezés helytelen, tudománytalan.

Ha a turisták tárgyszerűbb információt kapnának a barna színt okozó anyagokról és tulajdonságaikról, csökkennének fenntartásaik a barnára színeződött vízzel szemben. Mai nevén, az MTA Ökológiai Kutatóközpont Balatoni Limnológiai Intézetben másfél évtizede folyik a szóban forgó oldott szerves anyagok, összefoglaló néven huminanyagok kutatása (V.-Balogh, 2009). A huminanyagokat oldékonyságuk alapján csoportosítják, a vízben oldható frakciók a huminsavak és fulvosavak, míg a harmadik frakció, a humin oldhatatlan. Kémiaiilag pontosan nem leírható vegyületek, random (véletlenszerű)-módon kapcsolódó monomerekből (kisebb egységek) állnak, ezért huminsav nevű vegyület nem létezik (huminsavak vannak). A huminsavak molekulamérete nagyobb, mint a fulvosavaké, és színesebbek. Ezek a szervesanyagok elpusztult növények bomlása, a bomlástermékek humifikációja útján keletkeznek (Aiken et al., 1985). Így, a Nagyberek tőzeges területein a huminanyagok forrásai a „valahavolt” növények. Hasonló folyamat laboratóriumban is generálható, üveg-edényben az avas nádtörmelék bomlástermékei a világos zalavizet (a Kis-Balaton felett vett) néhány hét alatt sötétbarnára színezték (V.-Balogh et al., 2006a).

Az oldott szervesanyagok mindig és mindenütt ott vannak a Balaton vizében, de csak akkor veszünk róluk tudomást, ha színesek. A szín intenzitása műszeresen mérhető (platina egységben szokták megadni, az elnevezés a standard reagens Pt-tartalmával függ össze, Wetzel, 1983). Ezen a skálán Balatonfenyvesnél a befolyó víz színe 311 mg Pt/liter volt 2010. július 5.-én, ami valóban nagyon sötét szín. Ugyanakkor a Zala is barna színű (184 mg Pt/l) vizet hozott a Balaton Keszthelyi-medencéjébe, ami nem okozott hasonló „hisztériát”. Mivel anyagok kioldódásáról van szó, a bő csapadék nem hígulást eredményez (mint pl. az ásványi anyagoknál), hanem fokozza a kimosódást, azzal is, hogy olyan területek is víz alá kerültek, amelyek általában nem szoktak, és a júliusi hőmérsékletemelkedés szintén kedvezett a folyamatnak.

A szervesanyagok, így a huminanyagok fő építőeleme (legalább 40%) a szén. Az oldott szerves szén (angol nevének rövidítése alapján DOC) is mérhető műszeresen. A DOC koncentráció a Balatonfenyvesnél befolyó vízben 35 mg/l volt, a Zala torkolatban pedig 18 mg/l. Ugyanakkor a Keszthelyi-medence közepén már csak 9 mg/liter a DOC koncentráció és a szín is csak 17 mg Pt/l. A tó keleti részén a víznek már nincs színe, de még jelentős benne a szervesanyagok koncentrációja. A Sió-csatormán elfolyó vízben a DOC koncentráció jellemzően 7-8 mg/l (V.-Balogh et al., 2003).

Ez az átalakulás a napsugárzással van összefüggésben, ugyanis a Napból érkező ultraibolya sugárzást a barna színű huminanyagok elnyelik, miközben bomlanak és elvesztik színüket. A színvesztés azonban gyorsabban történik, mint a bomlás, ezért maradnak nem bomló, szintelen szervesanyagok jelentős mennyiségben a Balaton vizében. A színes szervesanyagok napsugárzás hatására történő bomlásakor oxigéntartalmú szabad gyökök képződnek, amelyekből pedig hidrogénperoxid keletkezik, de ennek mennyisége nagyon kicsi, nem jelent veszélyt a vízi élővilágra (V.-Balogh, 2002; V.-Balogh et al., 2006b)

Izolációs módszerekkel az oldott szervesanyagok frakciókra bonthatók (V.-Balogh et al., 1998). Nemesak a Balatonban, hanem a felszíni vizekben általában az oldott szervesanyagok legalább felét a huminanyagok adják, amelyek döntően fulvosavak (ezek kevésbé színesek) és nem huminsavak. A Balatonfenyvesnél befolyó vízben a DOC 40%-át u.n. nemhuminanyagok (szénhidrátok, fehérjék stb.), 40%-át a fulvosavak, és 20%-át a huminsavak teszik ki. Ugyanakkor a Balaton nyíltvízi területén a DOC-ból a huminsavak részesedése nem éri el a 10%-ot.

Fontos megjegyezni, hogy a huminanyagoknak számos ökológiai szerepe van a felszíni vizekben, így a Balatonban is. Nagy széntartalmuk miatt fő szerepük, hogy szénforrások a vízi baktériumok számára (Tóth et al, 2007). Barna színüknek köszönhetően elnyelik a Napból érkező alacsony hullámhosszú ultraibolya (UV) sugarakat (V.-Balogh et al. 2009), ezáltal megváltoztatják a vízalatti fényklímát (Kirk, 1976; Bricaud et al., 1981.) Az UV-sugárzás lehatolási mélységének csökkentésével pedig hatásuk pozitív, azaz védenek a vízalatti UV sugárzás káros hatásaival szemben.

Komplex-képző tulajdonságukkal függ össze, hogy befolyásolják más szerves (pl. algatoxinok, peszticidek) és szervetlen (pl. nehézfémek, tápelemek) anyagok transzportját, hozzáférhetőségét és további sorsát, akár csökkenthetik toxikus anyagok (pl. bizonyos nehézfémek) mérgező hatását (Allard et al., 1991).

A huminanyagok egyedül az ivóvízbe kerülve jelentenek veszélyt. Az ivóvizet higiénés okok miatt klórozzák, és ha a klórozott vízben huminanyagok vannak, rákkeltő klórtartalmú vegyületek (pl. trihalometánok) képződnek (Bellar et al., 1974). Ki kell emelni, hogy ez a felismerés adott nagy lendületet a vízi huminanyagok kutatásának az 1970-es években.

A fentieket alapján bátran kijelenthető, hogy a természetes eredetű bomló növényi maradványokból képződő színes oldott szervesanyagok a fürdőzők számára semmilyen veszélyt nem jelenthetnek. Ugyanakkor a kutatási eredményekből levonható az a következtetés is, hogy a tóban zajló ökológiai folyamatokat a színes szervesanyagok befolyásolják.

Egyébként a Balatonba a befolyókon érkező oldott szervesanyag-terhelés felét egyetlen befolyó, a Kis-Balaton tározókon (felső és alsó) átfolyó Zala-folyó adja. E tekintetben az alsó tározó szerepe jelentősebb a nagykiterjedésű növényborítottság miatt. Az alsó tározó az eddig elárasztott 16 km²-ről az eredetileg tervezett 52 km²-re történő bővítésével a tavat érő színes oldott szervesanyag-terhelés jelentős növekedése prognosztizálható.

Köszönetnyilvánítás

A munkát a TÁMOP-4.2.2.A-11/1/KONV-2012-0038 azonosító számú projekt támogatta.

Felhasznált irodalom

- Aiken, G. R., D. M. McKnight & R. L. Wershaw (Eds.) 1985. *Humic substances in soil, sediment and water*. John Wiley & Sons pp. 692
- Allard, B., H. Boren, A. Gimvall (eds.) 1991. *Humic substances in the aquatic and terrestrial environment*. Springer-Verlag pp.514.
- Bellar, T. A., J. J. Lichtenberg & R. C. Kroner 1974. The occurrence of organohalides in chlorinated drinking water. - *J. Am. Water Works Assoc.* 66: 703-706.
- Bricaud, A., A. Morel & L. Prieur 1981. Absorption by dissolved organic matter of the sea (yellow substance) in the UV and visible domains. *Limnol. Oceanogr.* 26: 43–53
- Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság 1982. Berekvizek tározási kísérletei. Témabeszámoló.
- Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság 1983a. Berekvizek vizsgálata. I–III. ütem Témabeszámoló.
- Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság 1983b. A Balaton és a berekvizek. Témabeszámoló.
- Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság 1984. Berekvizek vizsgálata. Zárójelentés.
- Herodek S. 1984. A berekvizek hatása az algákra. Jelentés a Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság megbízásából. Készült az MTA Balatoni Limnológiai Kutatóintézetben 1984-ben.
- Kirk, J. T. O. 1976. Yellow substance (gelbstoff) and its contribution to the attenuation of photosynthetically active radiation in the aquatic environment. In: ALLARD, B. et al.(eds.) *Humic substances in the aquatic and terrestrial environment*. Springer 369–390.
- Rákóczi L. 1984. Berekvíz elvezetés vizsgálata. Az Ordacsehi előtt a Balatonba vezetendő berekvizek elvezetésének meghatározása helyszíni vizsgálatokkal. Témabeszámoló, Vízgazdálkodási Tudományos Kutatóközpont, Megbízó: Déldunántúli Vízügyi Igazgatóság.
- Tóth, N., L. Vörös, A. Mózes & K. V.-Balogh 2007. Biological availability and humic properties of dissolved organic carbon in Lake Balaton (Hungary) *Hydrobiologia* 592: 281–290.

- V.-Balogh K. 2002. Hidrogénperoxid képződés felszíni vizekben. *Hidrológiai Köz-
löny* 82:140-142.
- V.-Balogh K. 2009. Oldott szervesanyagok (döntően humianyagok) szerepe a Balaton
vízminőségének alakításában. In: Bíró P. & Banczerowski J.-né (Eds.) *A Bala-
ton-kutatások fontosabb eredményei 1999–2009*. Magyar Tudományos Akadé-
mia, Budapest 21–32.
- V.-Balogh K., Hiripi L., Présing M. & Kónya Z. 1998. Izolációs technikák alkalmazá-
sa oldott huminanyagok vizsgálatában. *Hidrológiai Köz-
löny* 78: 383-384.
- V.-Balogh, K., L. Vörös, N. Tóth & M. Bokros 2003. Changes of organic matter
quality along the longitudinal axis of a large shallow lake (Lake Balaton).
Hydrobiologia 506–509: 67–74.
- V.-Balogh, K., M. Présing, L. Vörös, & N. Tóth 2006a. A study of the decomposition
of reed (*Phragmites australis*) as a possible source of aquatic humic substances
by measuring the natural abundance of stable carbon isotopes. *Int. Rev.
Hydrobiol.* 91: 15-28.
- V.-Balogh, K., L. Vörös, A. W. Kovács & N. Tóth 2006b. The formation of hydrogen
peroxide by the photodegradation of chromophoric organic substances in fresh
waters. (Eds: Frimmel, F. H. & G. Abbt-Braun) *Proceedings of the 13th Meeting
of the International Humic Substances Society*. 45 – II: 909-912.
- V.-Balogh, K., B. Németh. & L. Vörös 2009. Specific attenuation coefficients of
optically active substances and their contribution to the underwater ultraviolet
and visible light climate in shallow lakes and ponds. *Hydrobiologia* 632: 91–
105.
- Wetzel, R. 1983. *Lymnology*. 2nd Ed. CBS College Publishing pp. 767.